

# คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 8462/2542

การไฟฟ้านครหลวงโจทก์ บริษัท แกล็กโซ-วิทยาศรม จำกัด กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.การไฟฟ้านครหลวง พ.ศ. 2501 มาตรา 6, ป.พ.พ. มาตรา 193/34, ป.พ.พ. มาตรา 165, ป.พ.พ. มาตรา 164

## ย่อ / หลักกฎหมาย

พระราชบัญญัติการไฟฟ้านครหลวง พ.ศ. 2501 มาตรา 6 บัญญัติว่า "ให้จัดตั้งการไฟฟ้าขึ้นเรียกว่า "การไฟฟ้านครหลวง" มีวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้(2) จัดให้ได้มาและจำหน่ายพลังงานไฟฟ้า และ (3) ดำเนินธุรกิจเกี่ยวกับพลังงานไฟฟ้าและธุรกิจอื่นที่เกี่ยวข้องหรือที่เป็นประโยชน์แก่การไฟฟ้านครหลวง"จากบทบัญญัติดังกล่าวจะเห็นได้ว่าการไฟฟ้านครหลวงหรือโจทก์ซึ่งเป็นรัฐวิสาหกิจมีวัตถุประสงค์ในการจำหน่ายพลังงานไฟฟ้าและดำเนินธุรกิจเกี่ยวกับพลังงานไฟฟ้า ประกอบกับประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/34(1) ได้เปลี่ยนคำว่า "พ่อค้า" ตามมาตรา 165(1) เดิมเป็นคำว่า "ผู้ประกอบการค้า" ซึ่งมีความหมายกว้างขึ้น โจทก์ซึ่งเป็นรัฐวิสาหกิจจึงตกอยู่ในฐานะเป็นผู้ประกอบการค้าตามมาตรา 193/34(1) การที่โจทก์ฟ้องเรียกค่าไฟฟ้าที่ขาดจำนวนไปจากจำเลยจึงเป็นการที่โจทก์ซึ่งเป็นผู้ประกอบการค้าฟ้องเรียกร้องเอาค่าการทำงานที่ได้ทำ ย่อมมีอายุความ 2 ปี ตามมาตรา 193/34(1) การใช้สิทธิเรียกร้องของโจทก์เป็นการใช้สิทธิเรียกร้องค่าไฟฟ้าที่ขาดจำนวนไปในระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ 2531 ถึงเดือนมกราคม 2533 ซึ่งขณะที่อาจบังคับสิทธิเรียกร้องดังกล่าวประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/34(1) ยังไม่ได้ออกมาใช้บังคับ หากโจทก์จะฟ้องคดีตั้งแต่ขณะที่อาจบังคับสิทธิเรียกร้องค่าไฟฟ้าได้ซึ่งตามมาตรา 165(1) เดิม ไม่ถือว่าโจทก์เป็นพ่อค้า จึงไม่อยู่ในบังคับที่ต้องฟ้องคดีภายในกำหนดอายุความ 2 ปี ตามมาตรา 165(1) ดังกล่าว แต่โจทก์อาจฟ้องได้ภายในกำหนดอายุความ 10 ปี ตามมาตรา 164 เดิม ซึ่งในกรณีเช่นนี้มีพระราชบัญญัติให้ใช้บทบัญญัติบรรพ 1 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ที่ได้ตรวชำระใหม่ พ.ศ. 2535 มาตรา 14 บัญญัติว่า "บรรดาระยะเวลาที่บัญญัติไว้ในบรรพ 1 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ซึ่งใช้บังคับอยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ (มีผลใช้บังคับวันที่ 8 มิถุนายน 2535)หากระยะเวลาดังกล่าวยังไม่สิ้นสุดลงในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับและระยะเวลาดังกล่าวยังไม่สิ้นสุดลงในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับและระยะเวลาที่กำหนดขึ้นตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ที่ได้ตรวชำระใหม่ท้ายพระราชบัญญัตินี้แตกต่างกับระยะเวลาที่กำหนดไว้เดิมให้นำระยะเวลายาวกว่ามาใช้บังคับ" เมื่อกำหนดอายุความตามมาตรา 164 เดิมแตกต่างและมีระยะเวลายาวกว่ากำหนดอายุความตามมาตรา 193/34(1)ที่ได้ตรวชำระใหม่ การฟ้องคดีของโจทก์จึงต้องบังคับตามกำหนดอายุความ 10 ปี ตามมาตรา 164 เดิม ซึ่งเป็นระยะเวลาที่ยังไม่สิ้นสุดลง คดีของโจทก์จึงยังไม่ขาดอายุความ แม้เครื่องวัดหน่วยไฟฟ้าของจำเลยที่ 1 บกพร่องโดยเดินซ้ำผิดปกติเนื่องจากความผิดพลาดของพนักงานของโจทก์ผู้ติดตั้งโดยฝ่ายจำเลยมิได้มีส่วนเกี่ยวข้องด้วย เป็นเหตุให้แสดงค่าน้อยกว่าจำนวนกระแสไฟฟ้าที่จำเลยที่ 1 ได้ใช้ไปจริงก็ตาม แต่เมื่อปรากฏว่าจำเลยที่ 1 สัญญาต่อโจทก์ว่าจะชำระค่าไฟฟ้าตามอัตราที่โจทก์กำหนดตลอดไป ซึ่งแปลความหมายได้ว่าจำเลยที่ 1 ยอมชำระค่าไฟฟ้าตามที่ตนได้ใช้ไปจริง จำเลยที่ 1 จึงยังคงมีหน้าที่ตามที่ได้สัญญาไว้ดังกล่าวที่ต้องชำระค่าไฟฟ้าตามที่ตนได้ใช้ไปจริง ธนาคารจำเลยที่ 2 เป็นผู้ทำหนังสือสัญญาค้ำประกันการชำระหนี้ค่าไฟฟ้าของจำเลยที่ 1 ในวงเงิน

จำนวนรวม 290,000 บาท หลังจากครบอายุหนังสือสัญญาค้ำประกันแล้ว ได้มีการทำหนังสือสัญญาค้ำประกันต่อมาตามลำดับ โดยมีข้อความอ้างถึงหนังสือสัญญาค้ำประกันฉบับเดิม วงเงินค้ำประกันก็เป็นไปตามข้อความและเงื่อนไขอื่น ๆ ในหนังสือสัญญาค้ำประกันไม่มีการเปลี่ยนแปลง ดังนี้ เห็นได้ว่าเป็นเรื่องที่จำเลยที่ 2 ขอต่ออายุหนังสือสัญญาค้ำประกันส่วนที่ปรากฏว่าการต่ออายุหนังสือสัญญาค้ำประกันของจำเลยที่ 2 ต้องปิดอากรแสตมป์ทุกฉบับและมีการเก็บค่าธรรมเนียมทุกครั้งด้วย ก็เป็นเรื่องของกฎหมายและระเบียบปฏิบัติที่กำหนดให้กระทำ จะให้แปลความหมายเลยไปถึงว่าจำเลยที่ 2 ต้องรับผิดชอบในวงเงินทุกฉบับรวมกันอันขัดต่อข้อความในหนังสือสัญญาไม่ได้

## คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า โจทก์เป็นนิติบุคคลตามพระราชบัญญัติการไฟฟ้านครหลวง พ.ศ. 2501 มีวัตถุประสงค์ในการจำหน่ายพลังงานไฟฟ้าแก่ประชาชนซึ่งเป็นกิจการสาธารณูปโภค จำเลยที่ 1 เป็นผู้ขอใช้ไฟฟ้าต่อโจทก์โดยสัญญาว่าจะชำระค่าไฟฟ้าตามอัตราที่โจทก์กำหนดโจทก์ตกลงจ่ายกระแสไฟฟ้าให้จำเลยที่ 1 โดยคิดคำนวณค่าไฟฟ้าในแต่ละเดือนตามที่จำเลยที่ 1 ได้ใช้ไป จำเลยที่ 2 เป็นผู้ค้ำประกันการชำระค่าไฟฟ้าดังกล่าวเป็นเงินจำนวน 870,000 บาท ต่อมาเดือนกุมภาพันธ์ 2533 โจทก์ตรวจพบว่าจำเลยที่ 1 ชำระค่าไฟฟ้าแก่โจทก์น้อยกว่าความเป็นจริง เนื่องจากเมื่อระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ 2531 ถึงเดือนมกราคม 2533 รวม 25 เดือน เครื่องวัดหน่วยไฟฟ้าของจำเลยที่ 1 เดินช้าผิดปกติเพราะมีการขั้วสกรูรั่วหุ้มสายคอนโทรลเส้นสีแดงที่ปลายเครื่องวัดหน่วยไฟฟ้า โจทก์คำนวณค่าไฟฟ้าที่ขาดจำนวนไปได้เป็นเงิน 1,157,318.59 บาท จำเลยที่ 1 ต้องรับผิดชอบชำระเงินจำนวนดังกล่าวแก่โจทก์พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 29 มิถุนายน 2533 อันเป็นวันผิดนัดถึงวันฟ้องคิดเป็นดอกเบี้ยจำนวน 277,043.01 บาท รวมเป็นต้นเงินและดอกเบี้ยจำนวน 1,434,361.50 บาท จำเลยที่ 2 ต้องรับผิดชอบในฐานะผู้ค้ำประกันการชำระหนี้ดังกล่าวของจำเลยที่ 1 รวมเป็นต้นเงินและดอกเบี้ยจำนวน 875,184.24 บาทขอให้บังคับจำเลยที่ 1 ใช้เงินจำนวน 1,434,361.50 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินจำนวน 1,157,318.59 บาท นับแต่วันถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ โดยให้จำเลยที่ 2 ร่วมรับผิดชอบเป็นเงินจำนวน 875,184.24 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินจำนวน 870,000 บาท นับแต่วันถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ จำเลยทั้งสองให้การว่า พนักงานของโจทก์เป็นผู้ติดตั้งเครื่องวัดหน่วยไฟฟ้าให้จำเลยที่ 1 เอง ความชำรุดบกพร่องของเครื่องวัดไฟฟ้าไม่ได้เกิดจากการกระทำของฝ่ายจำเลย โจทก์ฟ้องว่ามีผู้ขั้วสกรูรั่วหุ้มสายคอนโทรลทำให้เครื่องวัดเดินช้าเป็นการละเมิดต่อโจทก์ เป็นเหตุให้จำเลยที่ 1 ได้ประโยชน์ จึงเป็นการฟ้องคดีละเมิด โจทก์ทราบเหตุละเมิดอย่างช้าเมื่อวันที่ 15 พฤษภาคม 2533 แต่โจทก์ฟ้องคดีนี้เมื่อวันที่ 6 กันยายน 2536 เกินกว่า 1 ปี และโจทก์ประกอบกิจการค้าหากำไรตามปกติอย่างพอค้ำ สितिเรียกร้องค่าไฟฟ้าที่ขาดไปจึงมีอายุความ 2 ปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/34 โจทก์ฟ้องเรียกค่าไฟฟ้าระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ 2531 เดือนมกราคม 2533 คดีของโจทก์จึงขาดอายุความ ขอให้ยกฟ้องศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยที่ 1 ใช้เงินจำนวน 1,157,318.59 บาทแก่โจทก์ พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 29 มิถุนายน 2533 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ โดยให้จำเลยที่ 2 ร่วมรับผิดชอบเป็นเงินจำนวน 870,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 9 สิงหาคม 2536

เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จจำเลยทั้งสองอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยที่ 2 ร่วมรับผิดชอบชำระเงินจำนวน 811,369.88 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 9 สิงหาคม 2536 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์นอกจากที่แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นจำเลยทั้งสองฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 1 เป็นประการแรกว่า คดีของโจทก์ขาดอายุความหรือไม่ จำเลยที่ 1 ฎีกาว่าสิทธิเรียกร้องของโจทก์มีอายุความ 2 ปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา 193/34(1) เมื่อโจทก์ตรวจพบความบกพร่องของเครื่องวัดไฟฟ้าเมื่อวันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2533 แต่โจทก์มาฟ้องคดีนี้เมื่อวันที่ 6 กันยายน 2536 จึงขาดอายุความแล้ว เห็นว่า พระราชบัญญัติการไฟฟ้านครหลวงพ.ศ. 2501 มาตรา 6 บัญญัติว่า "ให้จัดตั้งการไฟฟ้าขึ้นเรียกว่า "การไฟฟ้านครหลวง" มีวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้ (2) จัดให้ได้มาและจำหน่ายพลังงานไฟฟ้าและ (3) ดำเนินธุรกิจเกี่ยวกับพลังงานไฟฟ้าและธุรกิจอื่นที่เกี่ยวข้องหรือที่เป็นประโยชน์แก่การไฟฟ้านครหลวง" จากบทบัญญัติดังกล่าวจะเห็นได้ว่าการไฟฟ้านครหลวงหรือโจทก์ซึ่งเป็นรัฐวิสาหกิจมีวัตถุประสงค์ในการจำหน่ายพลังงานไฟฟ้าและดำเนินธุรกิจเกี่ยวกับพลังงานไฟฟ้า ประกอบกับประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/34(1) ได้เปลี่ยนคำว่า "พ่อค้า" ตามมาตรา 165(1) เดิม เป็นคำว่า "ผู้ประกอบการค้า" ซึ่งมีความหมายกว้างขึ้นดังนี้ โจทก์ซึ่งเป็นรัฐวิสาหกิจจึงตกอยู่ในฐานะเป็นผู้ประกอบการค้าตามนัยประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/34(1) การที่โจทก์ฟ้องเรียกค่าไฟฟ้าที่ขาดจำนวนไปจากจำเลยที่ 1 จึงเป็นการที่โจทก์ซึ่งเป็นผู้ประกอบการค้าฟ้องเรียกร้องเอาค่าการงานที่ได้ทำย่อมมีอายุความ 2 ปี ตามมาตรา 193/34(1) ดังกล่าว อย่างไรก็ตาม การใช้สิทธิเรียกร้องดังกล่าวของโจทก์เป็นการใช้สิทธิเรียกร้องค่าไฟฟ้าที่ขาดจำนวนไป ในระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ 2531 ถึงเดือนมกราคม 2533 รวม 35 เดือน ซึ่งขณะที่อาจบังคับสิทธิเรียกร้องดังกล่าวประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/34(1) ยังไม่ได้ออกมาใช้บังคับ หากโจทก์จะฟ้องคดีตั้งแต่ขณะที่อาจบังคับสิทธิเรียกร้องค่าไฟฟ้าได้ซึ่งตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 165(1) เดิม ไม่ถือว่าโจทก์เป็นพ่อค้า จึงไม่อยู่ในบังคับที่ต้องฟ้องคดีภายในกำหนดอายุความ 2 ปีตามบทบัญญัติมาตรา 165(1) ดังกล่าว แต่โจทก์อาจฟ้องได้ภายในกำหนดอายุความ 10 ปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 164 เดิมซึ่งในกรณีเช่นนี้มีพระราชบัญญัติให้ใช้บทบัญญัติบรรพ 1 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ที่ได้ตรวจชำระใหม่ พ.ศ. 2535 มาตรา 14 บัญญัติว่า "บรรดาระยะเวลาที่บัญญัติไว้ในบรรพ 1 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ซึ่งใช้บังคับอยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ (มีผลใช้บังคับวันที่ 8 มิถุนายน 2535) หากระยะเวลาดังกล่าวยังไม่สิ้นสุดลงในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และระยะเวลาที่กำหนดขึ้นตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ที่ได้ตรวจชำระใหม่ท้ายพระราชบัญญัตินี้แตกต่างกับระยะเวลาที่กำหนดไว้เดิม ให้นำระยะเวลายาวกว่ามาใช้บังคับ" ดังนั้น เมื่อกำหนดอายุความตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 164 เดิม แตกต่างและมีระยะเวลายาวกว่ากำหนดอายุความตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/34(1) ที่ได้ตรวจชำระใหม่การฟ้องคดีของโจทก์ในคดีนี้จึงต้องบังคับตามกำหนดอายุความ 10 ปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 164 เดิมซึ่งเป็นระยะเวลาที่ยังไม่สิ้นสุดลงในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับเมื่อโจทก์ฟ้องเรียกค่าไฟฟ้าที่ขาดจำนวนไปในเดือนกุมภาพันธ์ 2531 ถึงเดือนมกราคม 2533 ในแต่ละเดือนรวม 25 เดือน เมื่อวันที่ 6 กันยายน 2536 จึงยังไม่เกินกำหนดอายุความ 10 ปี ดังกล่าว คดีของโจทก์จึงยังไม่ขาดอายุความมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัย

ต่อไปตามฎีกาของจำเลยทั้งสองว่าโจทก์มีสิทธิเรียกร้องให้จำเลยที่ 1 ชำระค่าไฟฟ้าเพิ่มขึ้นตามค่าฟองหรือไม่ข้อเท็จจริงได้ความจำเลยที่ 1 เป็นผู้ขอใช้ไฟฟ้าจากโจทก์ จำเลยที่ 2 เป็นผู้ทำหนังสือสัญญาค้ำประกันการชำระค่าไฟฟ้าของจำเลยที่ 1 ต่อมาปรากฏว่าจำเลยที่ 1 ชำระค่าไฟฟ้าแก่โจทก์น้อยกว่าความเป็นจริงเนื่องจากเครื่องวัดหน่วยไฟฟ้าดังกล่าวเดินช้าผิดปกติ ข้อเท็จจริงฟังได้ว่าเครื่องวัดหน่วยไฟฟ้าของจำเลยที่ 1 บกพร่องโดยเดินช้าผิดปกติเนื่องจากความผิดพลาดของพนักงานของโจทก์ผู้ติดตั้งเอง โดยฝ่ายจำเลยมิได้มีส่วนเกี่ยวข้องด้วย เป็นเหตุให้แสดงค่าน้อยกว่าจำนวนกระแสไฟฟ้าที่จำเลยที่ 1 ได้ใช้ไปจริง แม้ข้อเท็จจริงจะฟังได้เช่นนั้นก็ตาม แต่เมื่อปรากฏจากคำฟ้องของโจทก์เกี่ยวกับคำขอใช้ไฟฟ้าเอกสารท้ายคำฟ้องหมายเลข 2 ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของคำฟ้องว่าจำเลยที่ 1 สัญญาต่อโจทก์ว่าจะชำระค่าไฟฟ้าตามอัตราที่โจทก์กำหนดตลอดไป ซึ่งแปลความหมายได้ว่าจำเลยที่ 1 ยอมชำระค่าไฟฟ้าตามที่ตนได้ใช้ไปจริง จำเลยที่ 1 จึงยังคงมีหน้าที่ตามที่สัญญาไว้ดังกล่าวที่ต้องชำระค่าไฟฟ้าตามที่ตนได้ใช้ไปจริงอยู่ในข้อนี้โจทก์นำสืบฟังได้ว่าจำเลยที่ 1 ได้ใช้ไฟฟ้านับแต่วันติดตั้งเครื่องวัดหน่วยไฟฟ้าให้จำเลยที่ 1 ถึงวันที่โจทก์ตรวจสอบเครื่องวัดดังกล่าวตามความเป็นจริงเป็นเงินจำนวน 4,267,426.63 บาทแต่โจทก์เรียกเก็บจากจำเลยที่ 1 เพียงจำนวน 3,110,108.04 บาท โจทก์จึงมีสิทธิเรียกร้องให้จำเลยที่ 1 ชำระค่าไฟฟ้ารายนี้เพิ่มตามคำฟ้องอีกจำนวน 1,157,318.59 บาท เมื่อทางนำสืบของจำเลยที่ 1 ไม่ปรากฏข้อหักล้างเป็นอย่างอื่น จำเลยที่ 1 จึงต้องชำระเงินจำนวนดังกล่าวให้แก่โจทก์มีปัญหาประการสุดท้ายที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 2 ว่าโจทก์มีสิทธิเรียกร้องให้จำเลยที่ 2 ชำระหนี้ได้เพียงใด ข้อเท็จจริงรับกันในส่วนของจำเลยที่ 2 ว่า ธนาคารจำเลยที่ 2 เป็นผู้ทำหนังสือสัญญาค้ำประกันการชำระหนี้ค่าไฟฟ้าของจำเลยที่ 1 ในวงเงินจำนวนรวม 290,000 บาท ตามหนังสือสัญญาค้ำประกันเอกสารหมายเลข จ.1 และหนังสือเพิ่มวงเงินค้ำประกันและต่ออายุสัญญาเอกสารหมายเลข จ.2 คงโต้เถียงกันว่าหนังสือสัญญาค้ำประกันตามเอกสารหมายเลข จ.3 ถึง จ.5 เป็นสัญญาฉบับใหม่แยกจากสัญญาตามเอกสารหมายเลข จ.1 และ จ.2 ซึ่งจำเลยที่ 2 จะต้องรับผิดชอบเป็นรายฉบับอีกต่างหากดังโจทก์อ้าง หรือหนังสือสัญญาค้ำประกันตามเอกสารหมายเลข จ.3 ถึง จ.5 เป็นฉบับต่ออายุสัญญาตามเอกสารหมายเลข จ.1 และ จ.2 ซึ่งให้จำเลยที่ 2 รับผิดชอบในวงเงินจำนวนเดิมดังที่จำเลยที่ 2 ต่อสู้ได้ความว่าหลังจากครบอายุหนังสือสัญญาค้ำประกันตามเอกสารหมายเลข จ.2 แล้วได้มีการทำหนังสือสัญญาค้ำประกันตามเอกสารหมายเลข จ.3 ถึง จ.5 ต่อมาตามลำดับ ข้อความในเอกสารหมายเลข จ.3 ถึง จ.5 ปรากฏว่าได้อ้างถึงหนังสือสัญญาค้ำประกันเอกสารหมายเลข จ.1 ทุกฉบับ วงเงินค้ำประกันในเอกสารหมายเลข จ.3 ถึง จ.5 ก็เป็นไปตามเอกสารหมายเลข จ.1 และ จ.2 คือจำนวน 260,000 บาท และเพิ่มวงเงินค้ำประกันอีกจำนวน 30,000 บาท รวมเป็นจำนวน 290,000 บาท ทุกฉบับ และเอกสารหมายเลข จ.3 ถึง จ.5 ได้ระบุข้อความตรงกันทั้ง 3 ฉบับ ว่า ข้อความและเงื่อนไขอื่น ๆ ในหนังสือสัญญาค้ำประกันไม่มีการเปลี่ยนแปลง ดังนี้ เมื่อพิจารณาข้อความดังกล่าวในเอกสารหมายเลข จ.3 ถึง จ.5 แล้ว เห็นได้ว่าเอกสารดังกล่าวเป็นเรื่องที่จำเลยที่ 2 ขอต่ออายุหนังสือสัญญาค้ำประกันตามเอกสารหมายเลข จ.1 และ จ.2 ไม่มีข้อความใดที่แสดงให้เห็นว่าจำเลยที่ 2 ทำเอกสารหมายเลข จ.3 ถึง จ.5 เป็นสัญญาฉบับใหม่ขึ้นมาเพื่อให้ตนรับผิดชอบเพิ่มเติมต่างหากจากสัญญาตามเอกสารหมายเลข จ.1 และ จ.2 ทั้งได้ความจากคำเบิกความของพยานโจทก์ว่าตามระเบียบปฏิบัติของโจทก์ยอมให้มีการค้ำประกันการใช้ไฟฟ้าโดยเฉลี่ยเท่ากับจำนวน 2 เท่า ของค่าไฟฟ้าต่อเดือน ซึ่งเจือสมกับข้อต่อสู้ของจำเลยที่ 2 ส่วนที่ปรากฏว่าการต่ออายุหนังสือสัญญาค้ำประกันของจำเลยที่ 2 ต้องปิดอากรแสตมป์ทุกฉบับและมีการเก็บค่าธรรมเนียมทุกครั้งด้วย ก็

เป็นเรื่องของกฎหมายและระเบียบปฏิบัติที่กำหนดให้กระทำจะให้แปลความหมายเลยไปถึงว่า  
จำเลยที่ 2 ต้องรับผิดชอบในวงเงินทุกฉบับรวมกันอันขัดต่อข้อความในหนังสือสัญญาไม่ได้ ข้อเท็จจริง  
ฟังได้ว่าโจทก์มีสิทธิเรียกร้องให้จำเลยที่ 2 ผู้ค้าประกันชำระหนี้ในวงเงินจำนวนเพียง 290,000  
บาท เท่านั้น"พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยที่ 2 ร่วมรับผิดชอบกับจำเลยที่ 1 ในเงินจำนวนเพียง 290,000  
บาท นอกจากที่แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

## องค์คณะ

---

สุวัตร สุขเกษม · จรัญ หัตถกรรม · ชนะ ภาสกันนัท

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/8462/2542>